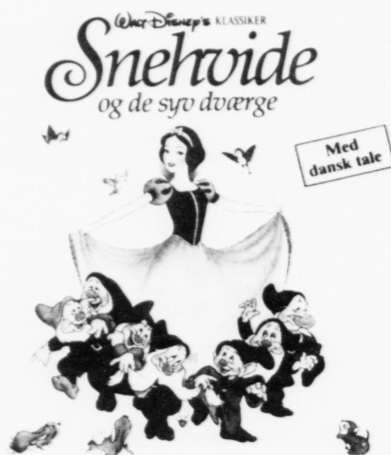

Filmsfelagið

Snjóhvíta í Sjonleikarhúsinum

Leygardagin 13. og sunnudagin 14. mars kl. 16 sýna Filmsfelagið og Leikhús Bio heimskennda Walt Disney-teknifilmun Snjóhvítu. Filmurin hevur danska talu og er roknaður børnum í øllum aldri.

Hetta er filmurin um ta vøkru kongsdóttirina Snjóhvítu. Ónda stjúkamma hennara, drotningin, ynskti at vera vakrast í øllum heiminum, so hon spurdi altíð spegil sín, hvør var vakrast.

Spegilin svaraði altíð, at drotningin var vakrast, og so var hon glað. Men so ein dagin svaraði spegilin, at nú var Snjóhvíta hin vakrasta. Tá gjørdist drotningin í øðini, og bað ein tænarara fara út í skógina við Snjóhvítu. Har skuldi hann drepa hana og sum prógv fyri at hann hevði gjørt eftir boðunum, skuldi hann taka hjartað heim við aftur.

Men tænarin fekk seg ikki til at drepa Snjóhvítu, og bað hana rýma inn í skógina at fjala seg. So drap hann eitt villsvín, skar hjartað út og gav drotningini. Nú var drotningin glað, tí nú var hon aftur vakrast.

Snjóhvíta kom fram á húsini hjá 7 dvørgum og legði seg at sovna. Hon slapp at búgva hjá

dvørgunum, aftur fyri at rudda og vaska fyri teir. Men heima á kongsborgini frættir drotningin frá spegilinum, at Snjóhvíta als ikki er deyð. Nú gjørdist drotningin spinnandi óð, og gjørdi av at drepa Snjóhvítu sjálv.

Tónu donsku røddirnar eru: Tove Hyldgaard (Snjóhvíta), Tony Landy (kongssonurin), Thomas Eje, Benny Hansen, Jesper Klein, Jess Ingerslev, Paul Hagen og Kurt Ravn eru dvørgarnir, Kirsten Rolfes (Drotningin), Hugo Herstrup (tænarin), Erik Mørk (spegilin) og Holger Juul Hansen er frásøgumaður.

Filmurin er 85 mín. og verður sýndur í Leikhús Bio leygardagin 13. og sunnudagin 14. mars kl. 16.00. Atgongumerki kosta 25 kr. – bæði fyri børn og vaksna.

Næsta regluliga sýning hjá Filmsfelagnum er 27. mars kl. 21: Felagið hjá deyðum skaldum (USA 1989).

Tað andaliga fátæka samfelagið – longsuln eftir eydnuni

Tú sært børnini seinnapart vála runt í býnum, við einum lykili um hálsin, um tey yvirhøvur eru so heppin at eiga ein lykili til heim sitt. Eingin er góður við tey, uttan kanska Sjómansheimið. Har sita tey børn, sum skulu arva jørð okkara, í biðirúminum og stara upp í loft.

Hvat eiga vit vaksnu at geva teimum? Hvat er hetta fyri ein verð, sum vit hava skapt. Ein og hvør hevur skyldu at brúka samfelagið.

Ein maður, ein rødd, var sagt áður. Hvørjar røddir hoyrir tú í dag við einum tingi fyltum av skúlararum?

Nær verður flakakvinnan spurð um hugsan sína? Og nær fær hon sæti í tinginum?

Fólk, sum aldri hava píssað í sjógv, stjórna okkara landi og búskapi okkara.

Vit eru so fátæk andaliga særð, at vit unna ikki kvinnunum møguleikan at vera heima hjá børnunum. Børnini ganga sum himmalsins fuglar og hava ongastaðni at fara.

Tey arbeiðsleysu eru í somu støðu sum børnini. Ein lítill bati er nú minin. Tey arbeiðsleysu hava nú

finðið tað gamla maiaríð, vónandi lata tey børnini sleppa inn í hitan.

Eg noyðist, sjálvt um eg havi lítlan hug til tað, at viðganga mær mín part av ábyrgdini av hesi støðu, men eg ætli mær ikki at sita hendur í favn. Eg havi avgjørt at fara upp í politikk. Gjøgnum hetta arbeiði at gera mitt til at broyta. Eg kann ikki krevja av teimum ungu og teimum arbeiðsleysu, at tey einaferð skulu gjalda ellisrentu mína, so leingi eg ikki kann betra um kort teirra.

Eg vil helst at allar kvinnur finga møguleikan at arbeiða heima. Uppvøksturinn skuldi gjarna framalt positiv, glað menniskju.

Eg vil siga, at nýggi heilsuáttáðharrin ikki hevur røkt stovn sítt til fulnar. Hóast javnaðarmaður, hevur hann lopið á sjúkrahúsværkið.

Eg eri sjálvur javnaðarmaður og eg vil ikki útgandi góðtaka at ein partafelagi mín brýtur alt tað niður, sum vit hava nýtt alla okkara öld at bygt upp.

Ein flokkur má ikki stjórna. Flokkurin eigur at liva við fruktugðum sam-

skifti. Ein skal vera púra greiður yvir, at tá ein fer upp í politikk, umboðar ein eitt heilt fólk og tað má tí vera uppgáva okkara at vanlig fólk trívast og hava tað gott. Eingin skal hava meira enn hini, vit eru eitt siviliserað fólkaslag. Hetta ivist eg mangan í.

Politikkur er eitt fak, og tað er so karvandi líka mikið, um tú ert fólkafloks-

maður ella sosialistur. Pengar skulu skaffast óansæð hvørt tú er. Tað skal ikki end við at vit fáa amerikanskast tilstandir, har familjan missir hús og heim, um onkur í húskinum skal hava eina operatión.

Torkil Mohr

Lesarabrøv

Ískoyti til kjakið um lokalpolitikk

Nú vit sita við rokningini fyri áttatiárin, eru mong, sum koma við sínum hugsanum um, hví landið er komið so illa fyri. Nøkur, harímillum Eiríkur Lindenskov, siga, at lokalpolitikkur er orsökini til syndarlugu støðuna, og hesin Eiríkur Lindenskov hevur, serliga í seinastuni, í bløðunum jättáð sína treytaleysu trúgv á landspolitikk í Føroyum. Við fýrðum orðum og í orðaríkum greinum hevur Eiríkur Lindenskov sagt, at nú skal vend koma í! Nú skulu vit hava loysnir, ið gagna øllum samfelagnum. Nú skulu politikararnir vera so skilgáðir og gevast at draga hvør til sítt eigna valdomi.

Tað er ikki fyri at vera frekur, men eg vildi gjarna spurt, hvør tað er, ið dregur til sítt valdomi? Tey, sum halda tað vera rætt og rimiligt at varðveita alment virkseimi um alt landið, (gólðið við skattapengunum hjá øllum føroyingum) ella tey, ið vilja hava alt til Havnar.

Og eitt eg kundi hugsað mær at fingið svar upp á, er: Hava fólkaraðið og parlamentarismen, tá allir tingmenn nú fara at vera líka skilgáðir sum Eiríkur? Og spyrst kann eisini hvi vit skulu velja fleiri fólk

inn á lóting, tá øll verða samd um, hvat er best fyri Føroyar at gera. Nú kann tað vera, at tað er eg, sum eri illavörðin, men eg kann ikki lata vera við at siggja eitt ávíst samband við stevnuumdið hjá týska nazistaflokkinum í triátiárunum. Har var m.a. sagt, at øll í roynd og veru uttan at vita av tí ynskja tað sama, sum sjálvandi ert tað besta fyri landið. Hetta er sokallaði felags viljin. Viðari varð so sagt, at fólkíð sjálfvitið ikki kundi henda vilja, einans Førarin. Og so var undanfórlan fyri einaræðisnum funnin. Skulu 2/3 av Føroya fólk nú manipulera eins og týskarar vórðu tá?

Men sína hugsan um parlamentarismuna hevur Eiríkur Lindenskov jú longu vartað upp við. Stillast skal upp í nummarð- og valfélugini fáa meiri ávirkjan. Valið skal liggja meira hjá valféløgnum, minni hjá fólkinum, so tey fólk, ið sita í valféløgnum (m.a. Eiríkur Lindenskov sjálfur!) kunnu fáa meira enn ta einu atkvøðuna. Skal hugtakið «one man, one vote» fara í søguna, naskt at spyrja? Jú, nú hongur alt betur saman.

Eitt hugtak, sum hevur verið ógvuliga nógv umrøtt í sein-

astuni, er politiski viljin, sum viðhvørt hevur staðið í gásar-eygum, viðhvørt ikki. Hendan trýr hann ikki uppá, sigur Eiríkur Lindenskov. Aftur her má tað sigast at vera fólkaraðið og parlamentarismen, ið fáa toyggið, tí tað týðningarmesta í fólkaraðisligu stýrisskipanini hevur altíð verið, at tann av fólkinum valdi politiski meirilutin ráður. Hetta hevur verið sjálvstýrkin í stýrisskipanini.

Men stuttligt er hóast alt at hoyra Eiríkur Lindenskov siga, at vit (Ei. L. o.o.) vilja **sleppa undan** at misteinkja ávisar lótings- og landsstýrismenn fyri at hugsa lokalt og draga til sítt eigna valdomi – neyðars Eiríkur Lindenskov. Men Harragud, tann, sum kennir tað sum eina so tunga byrðu, kann lata vera við at taka hana á seg. Men ikki man byrðan vera so tung, nei, sannleikin man vera, at hugsjónin hjá alt, alt ov mongum politikarum her úr Havn er avmarkað til: «Øll vilja avtosta Havnina!» Og høvdu teir ikki slíkar illgitingar at oysa út, so hoyrdist lítið til teirra.

Tað er sjálvsagt gott, at onkur talar at. Tað var tað einasta, sum manglaði í áttatiárunum. Tí tali eg eisini at. Men hevði

harra Eiríkur Lindenskov bara verið konsekventur; eitt itøkiligt dømi: Í ævigu toganini millum Havnina og restina av Føroyum hava mangar røddir verið frammi um at byggja eitt nýtt landsstádion her í Havn. Hetta var seinast at hoyra undir valstríðnum til býráðsvalið í desember – um somu tíð, sum Eiríkur Lindenskov sjálfur var uppstillaður til skúlanevndina. Tá hoyrdu vit einki til Eiríkur Lindenskov, um at vit skuldu hugsa um alt landið sum eina heild: Eitt land, eitt landsstádion. Nei, tá var ikki neyðugt at vera skilgáður fyri at vera væl við Eiríkur Lindenskov. Um orsökini var, at Eiríkur Lindenskov ikki hevði tíð at fáast við annað enn skúlanevndarvalið júst tá, um hann sjálfur vildi vera væl við røttu fólkinum hesa fyrri allar politikarar so týðningarmiklu tíðina ella hetta var áðrenn politisku opinbering Eiríks Lindenskova kunnu vit bert gita um.

Niðurstøða mín verður, at tá Eiríkur Lindenskov sigur, at nú mugu politikararnir gevast at draga til sítt valdomi, man hann meina, at nú skulu teir gevast at forða fyrri, at alt verður drigið til Havnar. Flóvin Eidesgaard Tórshavn